10

Nagy-Kőrös, aug. 27. 1860.

K513/575

Édes Károlyom!

Gyors küldeményed gyorsabb választ érdemlett volna, de még nem jöttem belé a szerkesztői pontos-ságba (?). Leveled olvastakor nem figyeltem eléggé, hogy a visszaküldendő darabokkal sep-temberig másként akarsz rendelkezni. Most újra beletekintve, látom, s küldöm. Válasz-ték pedig egy fordítást, mely eposziabb s egy eredetit, mely lyraibb. Lapengedély még nincs; várom minden órán, de nem tudom, med-dig kell. Baj lesz, ha későn érkezik, mert lemondanom itt puszta remény fejébe, egy kis-sé furcsa. Pedig már oly nagy híre van, annyian kérdezik, hogy tán rosszul is esnék ha felsütnéim az itteniek óhajtását.

Lapom aesthetico-critico-belletristicus valami akarna lenni. Tehát afféle czikkeket, minőt ígérsz, nagyon hasznát vehetné: föltéve hogy nem hosszúk, mert kis terjedelmű lesz a lap. Egy elég-tömött ívet akarnék hetenkint. Kevés, de azt mondom, mint Socrates a kicsiny házra: bár csak ezt tölthetném meg „jó bará-tokkal”. A képeskedést hagyom másnak:

én a tartalmat akarnám lehető legjobban állítani ki. Félek, hogy ez viszonyaink közt nem mindig lesz kivihető. Változatosnak is ohajtanám: azért inkább rövid czikket, sokat, sokfélét, mint egyhangú terjedelmest. Aztán a mi szükségeinket – melyek közt primitiv és alap – szeretném inkább tekintetbe venni, mint a világirodalom távol regióin kalandozni. Érts meg: nem azt mondom, hogy a külföld jeles tüneményeit mellőzni akarom: sőt ezek – bár rövid – ismertetése lesz a lap egyik feladata. S ikerült fordítást is – a világ bármely irodalmából – örömest adok. De az olyat kerülöm, mit péld. a boldogult „Szépirod. Közl" tett, hogy ~~péld~~ Tizianról ívekre terjedő biographiát kapott a magyar publikum, heteking! egyebet semmit.

Szeretném, ha minden nálunk megjelenő szépirod. mű, azonnal röviden be is mutattatnék. Oly formán mint a Revue d. d. M. hátlapján az új könyvek. Ugyan ez történnék a külföld jelesb termékeivel. Aztán, a melyik (magyar) türetesb birálatra volna méltó, később azt is megkapná. E czélból minél több s jobb itélszi erőkről kellend gondoskodnom, kik az új rajkóknak azonnal megadják a keresztvizet. A polemiát, ha lehet kerülöm: jelszóul választván: „suaviter in modo, fortiter in re." Sokan azt mondják, ez nem megy: én megkisértem.

Aesthetikai részében a lap úgy szándékszik eljár-
ni, hogy ifjú írókat neveljen. S miután
eszmét, a hol nincs, úgy sem teremthet, főleg
a forma bajnoka kiván lenni. Nem pedant
lábmérő, vagy <u>lépegető</u> — noha itt ott ez is
felfér, mert sokan a versifikátor mesterségét
sem tudják, — hanem a benső forma szövi-
vője. Szépirod. részében verset, novellát: ere-
detit vagy fordítást, a mint valami jelest
adhat. Ifjabb <u>tehetségeinknek</u> nyilik tér, de
óvatosan. Oda szeretném emelni, hogy az ifjú
nemzedékben becsvágy gerjedne, hogy nevét
lapomban nyomtatva lássa. Egyébütt úgy is
szabad a vásár.

A Kisf. Társaság Sh. fordítását átve-
szi-e, nem tudom. Toldynak van egy
kedvencz gondolatja, hogy adjuk az egész
Shakspeart <u>prózában</u>; mert a németek is
úgy adták elősször. Nem hiszem, hogy ez
indítványnak kelete legyen.

De elég. Ha többet tudandok, többet is
irok. Most még magam is csak tapoga-
tok az éjben. Köszönettel addig nálam
tartom verseidet, míg sorsom eldől.
Üdvözlöm szép nődet, téged ölellek

híved

Arany J.

M. T. AKADÉMIA KÖNYVTÁRA